

Copii eram noi amândoi...

Mihai Eminescu

Copii eram noi amândoi,
Frate-meu și cu mine.
Din coji de nucă car cu boi
Făceam și înhămam la el
Culbeci bătrâni cu coarne.

Și el citea pe Robinson,
Mi-l povestea și mie;
Eu zideam Turnul Babilon
Din cărți de joc și mai spuneam
Și eu câte-o prostie.

Adesea la scăldat mergeam
În ochiul de pădure,
La balta mare ajungeam
Și l-al ei mijloc înotam
La insula cea verde.

Din lut acolo am zidit,
Din stuful des și mare,
Cetate mândră la privit,
Cu turnuri mari de tinichea,
Cu zid împresurată.

Și frate-meu ca împărat
Mi-a dat mie solie,
Să merg la broaște neapărat,
Să-i chem la bătlie -
Să vedem cine-i mai tare.

Și împăratul broaștelor,
C-un oacaca de fală,
Primi - porunci oștilor.
Ca balta s-o răskoale.
Și am pornit război.

Vai! multe broaște noi am prins
- Îmi pare chiar pe rege -
Și-n turnul negru le-am închis,
Din insula cea verde.
Spre sar-am făcut pace

Și drumul broaștelor le-am dat,

Săltau cu bucurie,
În balt-adânc s-au cufundat
Ca să nu mai revie.
Noi am pornit spre casă.

Atunci răsplata am cerut
Pentru a mele fapte -
Și frate-meu m-a desemnat
De rege-n miazănoapte
Peste popoare indiene.

Motanul alb era vistier,
Mârzac cel chior ministru -
Când de la el eu leafa-mi cer,
El miaună sinistru.
Cordial i-am strâns eu laba.

Și împăratul milostiv
Mi-a dat și de soție
Pe fiica lui cu râs lasciv
Și țeapănă, nurlie,
Pe Tlantaqu-caputli.

Am mulțămît cu-n umil semn,
Drept mantie o-prostire -
M-am dus l-amanta mea de lemn,
În sfânta mănăstire,
Într-un cotlon de sobă.

Și ah! și dragă-mi mai era!
Vorbeam blând cu dânsa,
Dară ea nu-mi răspundea
Și de ciudă eu atunci
Am aruncat-o-n foc.

Și pe șură ne primblam
Peste stuf și paie
Și pe munți ne-nchipuiam.
Cu fiece bătaie
Mărșileam alături.

Și pe cap mi se umfla
Casca de hârtie.
O batistă într-un băț,
Steag de bătălie.
Cântam: Trararah!

Ah! v-ați dus visuri, v-ați dus!

Mort e al meu frate.
Nimeni ochii-i n-a închis
În străinătate –
Poate-s deschiși și-n groapă!

Dar ades într-al meu vis
Ochii mari albaștri
Luminează – un surâs
Din doi vineți aștri
Sufletu-mi trezește.

Eu? Mai este inima-mi
Din copilărie?

.....

Ah! îmi îmblă ades prin gând
O cântare veche.
Parcă-mi țiuie-aiurind
Dulce în ureche:
Lume, lume și iar lume!